vădeşte, de asemeni, neputinţa limbii de a exprima fără contradicţie faptul ca un lucru „să fi fost” şi faptul de a nu fi fost „niciodată”.

În limbile în care prezenţa are o poziţie privilegiată în existenţă, versul acesta ar putea avea un sens necontradictoriu, căci „existenţa” ar avea înţeles de „prezenţă”; pe când în limba noastră, în care existenţa nu are decât un foarte slab asemenea înţeles, şi unde, prin urmare, nu se poate defini „existentul acum şi aci”, proiectat înapoi logic, ca neexistent în nici un fel, sensul versului se găseşte într-un serios impas.

2. Fiinţa singuratică: întâmplarea, insul, Dumnezeu

De unde vine acest caracter proteic, necontestabil al existenţei? De unde această deosebire între ceea ce e aci şi ceea ce e dincolo? Care sunt rădăcinile acestei înşurubări speciale, nepozitive, poetice, a românului în existenţă, în care lumea gândită şi închipuită dobândesc aceeaşi însemnătate cu existenţa de fapt, devin nedeosebite de aceasta?

Pentru a ne lămuri trebuie să părăsim fiinţa întregului şi să ne ocupăm de fiinţa părţii, de ce se înţelege prin existenţa fiecărui lucru?